

[Jes Lunde]

svævede i luften. Det var virkelig gennemgribende reformer, der skulle til i det danske samfund.

Her har vi så det første udspil på det økonomiske område, og det er lidt trist med hensyn til størrelsesordenen, men jeg kan forstå, at det alligevel er stort nok til at skabe en gryende splitelse i regeringen. Jeg hørte, at Det Konservative Folkeparti i hvert fald ikke var på plads og havde nogle kritiske bemærkninger til den radikale økonomiministers forslag. Det var da interessant nok.

Lad mig starte med det, jeg kan være en lille smule positiv over for. Gevinstopsparingen går ud på, at folk kan indsætte penge på en konto med en forholdsvis lav rente, og den manglende rente fordeles så blandt kontohaverne som gevinster ved lodtrækning. For så vidt det sikres, at ordningen ikke koster skatteyderne eller andre opsparere penge, mener jeg, at det er i orden. Personlig kunne jeg ikke finde på at bruge en sådan ordning, men vi er jo forskellige. Hvis der er nogen, der gerne vil spille lidt med deres penge, ser jeg ikke nogen grund til, at jeg skal forhindre det.

I lovforslaget står der, at ordningen ikke har, jeg citerer »nævneværdige provenukonsekvenser«. Det vil jeg godt børe lidt i under udvalgsarbejdet, for det fremgår, at der bliver tale om en samlet beskatning på 49 pct., og den personlige beskatning af kapitalindkomst er jo en anelse højere. Det var altså ikke meget, men i hvert fald nogle procent. Hvis det er sådan, at der kommer til at stå lige så mange kroner på disse konti som i Sverige, taler vi om 20–30 mia. kr. Så er få procent jo noget, der giver sig udslag i et flercifret millionbeløb. Det vil jeg altså gerne have boret lidt i. For os er det i hvert fald afgørende at sikre, at der ikke er noget statstilskud til dette lotteri. Det må være provenumæssigt neutralt. Det er det ene.

Det andet er, at jeg også anser det for vigtigt at sikre, at det ikke går ud over andre sparere. Det kan man for mig at se gøre ved at lave et ændringsforslag, der fastlægger, at renteudbetalingerne på disse konti plus gevinstudbetalingerne samlet maksimalt må belaste pengeinstituttet svarende til en situation med højeste indlansrente. Det betyder, at de ikkespillelystne bliver tilgodeset, så de kan sætte pengene ind på ordinære konti uden at blive snydt.

De andre to forslag, om ungdomsopsparing og iværksætteropsparing, går derimod ud på, at der gives et statsligt tilskud skattefrit på 4 pct. p.a., når bestemte betingelser om bindingsperiode osv. er opfyldt. Det er vi imod i SF.

Formålene kan såmænd være ædle nok, men vi tror ligesom nationalbankdirektøren kun, at der bliver tale om at flytte eksisterende opsparing over på begunstigede konti. Derved opnås der ingen samfundsøkonomisk fordel, men bare en tvivlsom merudgift for det offentlige på 50–60 mio. kr., som skatteyderne skal udrede.

Hvis man vil støtte ungdommen og iværksætterne, kan det efter vores opfattelse gøres meget bedre ved at friholde Statens Uddannelsesstøtte for nedskæringer og ved f.eks. at tillade kommunal etablering af iværksættercentre.

SF er enig i, at der er et behov for en øget opsparing som et af midlerne til at komme under skuddet på betalingsbalancen til livs. Men økonomiministerens forslag er lidt pjattet og hjælper ikke i den sammenhæng. Jeg vil derfor i stedet for gerne pege på to ideer, der vil have en betydelig effekt.

Det første er tilrettelæggelsen af en afbalanceret plan for nedtrapping af rentefradragsretten. Det er tosset at diskutere præmier for at øge opsparingen, når virkeligheden er, at der gives milliardtilskud til gældsætningen gennem retten til at trække renteudgifter fra på selvangivelsen. Men en ændring må gennemføres velplanlagt og langsigtet, så man f.eks. friholder eksisterende realkredit, ellers vil der komme en ny bølge af tvangsauktioner til glæde for ingen og til stor skade for de ramte. Derfor er det også efter vores opfattelse på tide, at Folketingets partier sætter sig sammen for at få lavet en model, som der i virkeligheden bør kunne opnås en bred enighed om.

Det andet, jeg vil nævne som en mulighed, der vil have en betydelig effekt, er indførelse af en direkte forbrugsskat, hvor en del af skatteindtægterne tages fra dem, der har et forbrug over en vis forholdsvis høj bundgrænse med et fast tillæg for de udgifter, der følger af at have børn. Dermed opnår vi at beskatte det »over gennemsnitlige« forbrug, der belaster betalingsbalancen, og at tilskynde til opsparing, fordi man ved at øge sin opsparing kan undgå en sådan skat.

Vi ser frem til, at regeringen kaster sig over sådan nogle emner i stedet for det småpjatteri,